Introduction

The concept of the museum is a promise, a promise of value, of experience, of learning and subjectification. Above all, it is a promise of a shared history and meaning. *Under the Ground of Our Times: (de)construction of collectivity in and through collection* is a curatorial project, an experimental speculation, on how the promised togetherness can be understood and enacted in the times when the museum's collection is stored and represented digitally.

The exhibition consists of a video installation comprised of the entirety of the museum's online collection, displayed in a continuous loop throughout the hours of the museum's working day. Working with the collection of the Pori Art Museum, the curators accessed the online database and filmed every artwork as it appears on screen, for a time calculated according to the following algorithm:

year of the work's production (minus) author's year of birth (plus) year of accessing database (minus) year of the database's establishment = filming time in seconds.

The resulting videos were initially conceived as attempts of thinking of the labour crystallised within artworks as an element of a value-building process in which the museum, as a cultural institution, is engaged. However, in the process of filming, the relationship between the images of the artworks and the bodies engaged in the recordings were complicated by the unforeseen motion of wavering. What does this movement stand for as it is transmitted from the body to the image? In order to investigate this question, the curators invited Stockholm based choreographer and artist Tove Sahlin to engage with the installation. Sahlin's performance opens the exhibition on the 1st of June 2017 and echoes in the Project Room throughout the summer.

Johdanto

Museo on lupaus arvosta, kokemuksesta ja oppimisesta – ajattelun, tiedon ja yksilöllisyyden rakentumisesta. Mutta annen kaikkea, museo on lupaus yhteisestä historiasta ja jaetuista merkityksistä. Näyttelyhanke *Haudattu aika – kokoelma kollektiivisuuden purkamisen ja uudelleenrakentamisen välineenä* pohtii yhteisyyden esiin tuomisen ja aktivoimisen mahdollisuuksia aikana, jolloin museoiden kokoelmat esiintyvät digitaalisina.

Porin taidemuseon Projektihuoneessa oleva näyttely koostuu videoinstallaatiosta, joka kierrättää museon digitoidun kokoelman koronaisuudessaan jatkuvana loopina tyypillisen työpäivän aikana. Kuratoritut ovat kuvanneet tietokannan jokaisen teoskuvan oman tietokoneensa näytöltä määrittäen kuhkin teoskuvan kuvaamisajan seuraavan algoritmin mukaisesti:

Teoksen valmistumisvuosi – (miinus) tekijän syntymävuosi + (plus) vuosi, jolloin tietokantaan on kirjaututu – (miinus) vuosi, jolloin tietokanta on perustettu = (yhteensä) kuvaamisaika sekuntena.

Prosessin myötä syntyneet videot tuovat näkyville taidetoesten tekemiseen investoidun työn ja ajan suhdetta ja pohtivat museoiden osallisuutta teosten arvonmuodostuksessa. Videoiden kuvaamisen aikana merkityksellisiksi nousi kuitenkin myös teoskuvien ja kuvaa tallentavien kehojen välinen hoiruva liike. Mitä liike merkitkse välittyessään kehosta kuvaan? Syventyykseen kysymykseen kuraatoriryhmä kutsui Tukholmassa työskentelevän tatteilijä ja koreograf Tove Sahlinin esiintymään avajaisten yhteydessä 1.6.2017. Näyttelyn ajaksi Projektihuoneeseen jää jälikiä performanssista.

Olemisen työskentelyä

Vanessa Kowalski

Olet nähnyt oman heijastuksesi lukemattomia kertoja, mutta missä olosuhteissa? Oletko ikinä lakannut tuijottamasta? Osaatko tarkkuudella määrittää veltostuneen ihosi säyvyn? Vain minuutti ja ajatuksesi ovat jo hetkessä muualla saadessasi yhteyden menneisyyden kätkölihin.

Näetkö itsesi pimeässä? Valo leviää kahden näytön ruudulta etäämtyen ja kimmoten takaisin muodostaen samalla varjon jo entuudestaan jännittyneestä kehostasi. Käänny selin peiliin ja etsi naururyppyjen juonteita väsyneiden silmäluomiesi nurkista. Painele toista poskeasi taakse ja ylös. Siristä silmäsi ja paina ne kiinni: abstrakti kuva muodostuu, kun värit pakkaantuvat näkökenttään. Pupillisi laajentuvat silmiesi totutellessa ensin pimeään, sitten valoon ja lopulta omaan heijastukseesi.

Samaan tapaan kuin objektivin aukko, keskity ensin. Katseesi lasittuu ja olet yhä keyvesti läikkyvää kuin sakeutunut neste. Et voi istua paikallasi. Pulssisi ilmenee värisevässä kädessäsi ja selkäsi kaarre jokaisessa selkänikamassasi. Puutunut vasen jalkasi on tullut sinulle vieraaksi. Vääntelehdit, jotta saat syyn olla tarkastelematta sisäänpäin suuntautunutta katsettasi. Tunnet olosi kotoisaksi, kun et tee töitä. Et ole kotona, kun teet töitä. Ja toistat. Ja toistat. Ja toistat.

Kuinka luettelo itsestä täydentyy? Voiko minuuteissa laskea käsien historian?

Minun alkani ja sinun alkasi eivät yhdessä ole *meidän aikamme*. Se että viettää aikaa yksinään, on eri asia kuin olla yksin. Olen oivaltanut, että heijastukseni ei kuulu minulle. Sen mittasuhteet ovat väärät ja kuvasuhde poikkeava. Heijastus on kuva itsestäni, jonka olen rakentanut kokonaisesta pinosta tietoa. Se on hetki, jolloin näen itseni valokuvassa ja mieleeni palautuu kokoelma kaikista samankaltaisista hetkistä.

Kuinka usein katson polvitaipeisiini? Jättämällä huomioimatta omat tarpeeni olen rakentanut epätoivon linnakkeen. Heikentyvä kauneus välältelee ruudulla ja kuva menee pimeäksi, kun sen aika on kulunut.

Kone ei voi hiljentää raskasta uloshengitystä eikä se voi vakauttaa vapisee kättä.

Tunnistaisitko kopion itsestäsi, kun hän ylittää vilkkaan kadun vain ohittaakseen sinut? Matki hänen tapaansa askeltaa ja kehon epävarmuuksia. Samana hetkenä jolloin huomaat että keho voisi olla sinun, se ei ole sitä enää.

The labor of being

Vanessa Kowalski

You've seen your own reflection countless times before– but under what circumstances? Have you ever stopped to stare? Can you say with an exacting precision the color of your own sagging skin? Only a minute in, and your mind is already miles away as you tap into the reservoirs of nostalgia.

Do you see yourself in the darkness? Light emanates from two screens, estranged from the display, bouncing back and creating the outline of an already tense body. Turn your stiff back to the mirror and trace the creased smile lines and folded corners at the edges of your tired eyelids. Push a forgiving cheek back and up. Squint and squeeze your eyes shut– an abstract image forms as colors pool behind what is visible; your pupils dilate, adjusting first to the darkness, then to the light, then to the mirror. Your pace like an aperture: begin by focusing. Your vision glazes over and like a thickened liquid you are ever so gently spilling. You cannot sit still. Your quivering hand embodies your pulse, the arch in your spine accounting for each vertebrae, your limp left leg– now alien to you. It's all gone numb. Fidget to find any excuse to break the inward gaze. Feeling at home when not at work and not at home when at work. Repeat. Repeat. Repeat.

How to fill the long list, the inventory of self? Can I measure in minutes the history of hands?

My time and your time do not make *our times*. Spending time with your self is different than being alone. I've come to recognize my own reflection, but not as my own– the proportions are all wrong, an aspect ratio skewed. It is the image of myself I have forged from a pile of data: how I see myself in a photograph, the collection of all of those moments in the mirror now making a memory in my mind.

How often do I look at the back of these knees? Undervaluing my own care, I have built a palace of my own despair. A weakening beauty flickering on the screen goes black when its time runs out.

A machine cannot silence a heavy exhale, nor can it steady a shaking hand.

Would you recognize your clone as she crosses the busy street just to pass you? Mimic the movement and the width of her stride, the way a body fumbles. The moment that you realize that the passing body might be yours, it is no longer.

Towards a seismology of archive

Alina Belishkina

An archive starts with an act of gathering or storing incidents into coded grammatological structures. It also begins with a support, an armature, or a baseline even—the imaginary straight line through the feet of most letters in a line of type in printing. By way of its material and immaterial support structures, the archive commands and imposes order, spreading predetermined meanings, readings, feelings. It operates not unlike language, yet just like the latter, the archive—its meanings and conditions of existence—is neither fixed nor should it be allowed to be made fixed; rather it should be put in motion though repetitions, turns, re-turns, half-turns, unfoldings and leaps. And if an archive is seen to be a flattened terrain of un-shifting ground, then a walker (a reader, a user) should look for unannounced cracks and holes, unexpected abysses and private earthquakes.

We are living in times of permanent illuminations. Photons and flickering lights of screens keep us awake, alive and all-present. In such times an artwork does not seem to be a fixed entity anymore and perhaps it never was. It has a continuous afterlife: the digital file that was created when the photo of the object was taken, the image as it appears online, as it becomes re-appropriated and put on display once and again.

These images are bruised. Their bruises are artefacts and traces of their transfers, which tell the story of their conditions of existence in spaces of digital flickering and dispersion, in times of fractured temporalities. The omnipresence of light, however, holds the promise of its opposite—the darkness—just like flickering indicates that whatever is there making itself known always carries within itself its own conditions of instability. What mobilises this instability and induces quivering from under the ground of a flat screen, from under the levelled terrain of an online archive? The subterranean field formed by history, systems and structures traversed by language, shaped by power is animated by bodies under duress, under pressure of looking, not sleeping, clicking, looking again. Yet, the trembling transmitted from bodies to images does not simply pertain to one more bruise or trace left on the artworks' expanded field. The oscillation between nothingness and somethingness—a vibration, a flickering— is a condition for coming into being, a movement that makes what is present.

The quivering transforms the image in the exhibition from representation into a thing, and at the same time enables viewers to switch the experiential register from contemplation to participation. To participate here does not mean to interact, but rather to engage in quivering. In a black box of

a Project Room a performer extracts darkness from the light of projected images. The darkness as the other side of light, is a space where a body stays alive or comes to life, quivering in front of an artwork. The performer inhabits this dark space of becoming, she oscillates between the body and the thing and contaminates spectators with vibrations and trembling. In this interstitial space of darkness where matter and affect blend, the ground is shifting and cracking under our feet, opening up a promise for new collective materialisation to come.

Kohti arkiston seismologiaa

Alina Belishkina

Arkisto saa alkunsa, kun aineistoja kootaan yhteen osaksi säännönmukaista järjestelmää. Samaan tapaan kuin typografiassa, jossa kirjaimet asettuvat kuvitteelliselle jalkalinjalle, arkistoa kannattelee eräänlainen jalusta. Perustustensa pohjalta arkistot toimivat usein järjestyksen sanansaattajina ja tuottavat ennalta määrättyjä merkityksiä ja tulkintoja. Mutta samoin kuin kielen merkitykset, nämä eivät ole koskaan pysyviä eikä niiden tullisi antaa asettua määrättyyn muotoon. Arkistot tuleekin pitää jatkuvassa liikkeessä toistojen ja käännösten, kiertoteiden ja harppausten avulla. Jos arkisto kuitenkin näyttäytyy tasaisena maastona, tulee kulkijan (lukijan tai käyttäjän) paikantaa sen säröt ja aukot – arvaamattomat syvänteet ja yksityiset maanjäristykset.

Elämme keskellä jatkuvaa valoaltistusta, jossa näyttöjen välke on takuu läsnäolostamme. Tällaisena aikana taideteoksen materiaalinen pysyvyys tuntuu kaukaiselta ajatukselta. Onhan taideteoksella jatkuva kuolemanjälkeinen elämänsä digitaalisena tiedostona - kuvana teoksesta - joka kulkee ruudusta ja käyttöyhteydestä toiseen. Tällainen kuva on kauttaaltaan mustelmilla. Siihen on kirjautunut sen aineettomaan olemassaolon lukemattomat siirtymät.

Digitaalisen valon jatkuva läsnäolo antaa kuitenkin vihiä vastakohdastaan pimeydestä. Ruutujen välke kertoo näet väistämättä myös näkyvän taustalla olevasta epävakaudesta. Mutta miten epävakaus paljastuu? Mikä järisyttää arkiston vakiintunutta maaperää? Historian, vallan ja kielen sedimentit lähtevät liikkeelle katsomisen painen alla olevan ja unettomuudesta väsyneen kehon voimasta. Kehon kautta kuvaan välittynyt värinä ei ole vain yksi jälki muiden joukossa taideteosten laajentuneella kentällä. Ei-minkään ja jonkin välinen heilahtelu on edellytys sille, että jotain tulee olevaksi.

Jatkuu

Väristessään kuvat esineellistyvät näyttelytilassa ja avaavat samalla tietä katsojan osallisuudelle. Osallistuminen ei tarkoita interaktiivisuutta, vaan pikemminkin heittäytymistä tärisevän liikkeen valtaan. Projektihuoneen pimeydessä esiintyjä poimii projisoidusta kuvista liikettä, jossa kehon ja taideteosten välinen epävakaus ja horjuminen ilmenee. Esiintyjä täyttää tumman tilan ja välittää tärisevää liikettä eteenpäin. Tunne sekoittuu esillä olevaan ja nähtävään. Maa jalkojemme alla liikkuu ja halkeilee avaten tilaa uudelle kollektiivisuuden materialisoituminelle.

Curators	Alina Belishkina, Elina Hämäläinen, Vera Kavaleuskaya, Živa Kleindienst, Vanessa Kowalski, Pamela Medina López, Milna Pohjolainen Sourya Sen
Video editing	Joosung Kang
Graphic design	Vanessa Kowalski
Proofreading	Elina Hämäläinen, Marko Karo
Translation	Kääntökset

The project is conducted in collaboration with students of the CuMMA Curating, Managing and Mediating Art Master's Program at Aalto University School of Art and Design (under the supervision of Lecturer Marko Karo and Professor Nora Sternfeld), the Aalto University Pori Urban Platform - PUPA, and the Pori Art Museum.

Näyttelyprojekti on osa Aalto-yliopiston Curating, Managing and Mediating Art - maisteriohjelman opiskelijoiden opintoja ja projektin ohjaamisesta ovat vastanneet lehtori Marko Karo ja professori Nora Sternfeld. Projekti on tuotettu yhteistyössä Porin taidemuseon ja Aalto-yliopiston Pori Urban Platformin kanssa.

PORIN TAIDEMUSEO | PORI ART MUSEUM

under the ground of our times

Haudattu aika

1.6.–31.8.2017

Pori Art Museum

(de)construction of collectivity in and through collection

kokoelma kollektiivisuuden purkamisen ja uudelleenrakentamisen välineenä